

רע"פ 3743/13 - עידן שיליאן נ' מדינת ישראל

רע"פ 3743/13 - עידן שיליאן נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 3743/13

עידן שיליאן

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[11.07.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 25.4.2013, בעפ"ת 9641-04-13, שנית

על-ידי כב' השופט ר' בן יוסף

בשם המבקש - עו"ד דוד קולקר

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן יוסף), בעפ"ת

9641-04-13, מיום 25.4.2013, שבמסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית-משפט השלום לתעבורה

בתל אביב-יפו (להלן: בית-המשפט לתעבורה) (כב' השופטת ד' ורד), בתת"ע 31152-07, מיום 12.3.2013.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום אשר ייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]

(להלן: פקודת התעבורה).

3. מהכרעת דינו של בית-המשפט לתעבורה ומעובדות כתב האישום אשר הוגש נגד המבקש, עולה כי ביום 30.6.2007,

בשעה 04:40, נצפה המבקש על-ידי מתנדב ביחידת סיור של המשטרה (להלן: השוטר), בעודו נוהג במתחם בית-החולים

"וולפסון", כאשר ברכבו ארבעה נוסעים נוספים. בעת שנעצר הרכב, ניגש השוטר אל המבקש וביקש ממנו להציג בפניו את

רישיונותיו. אז, הבחין השוטר כי מפיו של המבקש נודף ריח חריף של אלכוהול, והמבקש מצידו ציין כי שתה שתי בירות,

מספר שעות קודם לכן. לאחר זאת, בזמן שנערכו למבקש מבחנים לבחינת מאפייני שיכרות (שבהם הוא עמד בהצלחה),

החל המבקש להתנהג בפראות; לדבר באופן לא טבעי; לשיר, לצעוק ולבכות; להגיב באופן לא הגיוני לשאלות שנשאל, או

שלא הבין את הוראותיו של השוטר. לאור התנהגותו זאת, נלקח המבקש לתחנת משטרה קרובה, שם נערכה לו בדיקת

נשיפה במכשיר "נישוף", אשר החלה בשעה 04:54, ובמסגרתה, לאחר ניסיון כושל אחד, נערכו לו שתי בדיקות נשיפה

תקינות ורציפות, בפער זניח ביניהן. בבדיקת אויר נשוף, אשר נערכה למבקש, נמצא, כי ריכוז האלכוהול בגופו עמד על

565 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אחד של אויר נשוף, כמות העולה, עד כדי כפליים, מהמותר בחוק.

ביום 8.11.2012, הרשיע בית-המשפט לתעבורה את המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום. לאחר שסקר את מהלך הדיונים בתיק ועמד על טענותיהם של הצדדים, קבע בית-המשפט לתעבורה, כי היות שקיים ספק ראייתי בדבר כיוול מכשיר הינשוף, שבאמצעותו נערכה למבקש בדיקת נשיפה, הרי שאין להסתמך על תוצאות הבדיקה, אשר נערכה למבקש באמצעות מכשיר זה. עם זאת, נקבע, כי "גם לאחר ששקלתי את טענות ההגנה בנוגע למדידה שבוצעה באמצעות מכשיר הינשוף, דעתי היא שבמקרה דנן הוכח על סמך מכלול של ראיות כי [המבקש] היה שיכור. מפיו נדף ריח חזק של אלכוהול, הוא הודה כי צרך שתי בירות, הוא דיבר באופן לא טבעי, התקשה להבין הוראות, והתנהג באופן לא יציב; לעיתים התנהגותו היתה פרועה ולעיתים עליזה, לעיתים אגרסיבית ולעיתים רגועה [...], על כך יש להוסיף את הימנעותו של [המבקש] מלהעיד דבר שיש בו כדי לחזק את ראיות התביעה, וכן את הימנעותה של ההגנה מלהביא עדים רלוונטיים". נקבע על-ידי בית-המשפט לתעבורה, כי די במסכת ראייתית זו כדי להביא להרשעתו של המבקש בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, וזאת אף בהתעלם מתוצאות בדיקת הינשוף, כאמור לעיל.

ביום 12.3.2013, לאחר שנשמעו הטיעונים לעניין העונש, גזר בית-המשפט לתעבורה את עונשו של המבקש, בקובעו, כי בנדון דידן, פרט להתמשכות ההליכים המשפטיים בעניינו של המבקש, הרי שלא מתקיימות נסיבות מיוחדות, המצדיקות חריגה לקולא מעונש פסילת המינימום הקבוע בסעיף 39א לפקודת התעבורה. זאת, בשים לב לרמת "השכרות הכבדה", שבה היה מצוי המבקש בעת ביצוע העבירה, מושא כתב האישום. לאור האמור, החליט בית-המשפט לתעבורה לפסול את המבקש מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, לתקופה של 22 חודשים, בניכוי ימי הפסילה השיפוטית שהוא ריצה; 6 חודשי פסילה על-תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, לבל יעבור, במשך 3 שנים, עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה בשכרות, ונהיגה תחת השפעת משקאות משכרים; קנס בסכום של 2,500 ₪; והתחייבות בסכום של 10,000 ₪, כי לא יעבור, במשך 3 שנים, עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה בשכרות, או תחת השפעת משקאות משכרים.

4. ביום 4.4.2013, ערער המבקש על פסק דינו של בית-המשפט לתעבורה לבית-המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. את הערעור תלה בא-כוח המבקש, עו"ד דוד קולקר, במספר נימוקים, הנוגעים, בעיקר, לבדיקת האוויר הנשוף אשר נערכה למבקש. תחילה, התייחס הסנגור, לנקודת הזמן שבה נערכה למרשו בדיקת הנשיפה, וטען, כי היות שהבדיקה הראשונה נערכה בשעה 04:54, קרי 14 דקות לאחר שהוא נעצר על-ידי השוטר, הרי שאין כל משקל לבדיקת הנשיפה, שכן קיים נוהל משטרי, כך נטען, לפיו, בדיקה שכזו הנערכת בטרם חלפו 15 דקות מרגע שנעצר הנהג, "דינה פסלות". בהקשר זה נטען, כי "בית-המשפט קמא בחר שלא להישאר לשבת בדין, בית המשפט קמא בחר לרדת לזירה, לקחת צד - את צד המאשימה כמובן [...], ולקבוע בניגוד לכל חוק, פסיקה, נוהל משטרי ועדות העדים שלהם האמין, כי לא היה צורך ב-15 דקות המתנה". עו"ד קולקר לא הסתפק בדברים אלה, אלא המשיך וטען, במרומו ובמפורש, כי בית-המשפט לתעבורה "לא בחל באמצעים [...], ובכל הכוח ניסה למצוא כל שניתן כדי לבסס הכרעת דין מרשיעה [...]".

בהמשך, טען הסנגור טענות מטענות שונות בנוגע לכיולו של מכשיר הינשוף, ולעובדה שבית-המשפט לתעבורה בחר שלא להתייחס לבעייתיות הנובעת מהתנהלות המאשימה בנדון. לסיכום, לאחר שניסה להסביר את בחירתו של המבקש שלא להעיד בפני בית-המשפט, שב עו"ד קולקר, ותקף, בלשון חדה, את התנהלותו של בית-המשפט לתעבורה, תוך שהאשימו, באופן גלוי וברור, במשוא פנים ובהטייה נגד מרשו. 5. ביום 25.4.2013, לאחר שנשמעו טענות הצדדים בנדון, דחה בית-משפט המחוזי את ערעורו של המבקש, לאחר שקבע, כי חרף טענותיו של המבקש, הרי שבית-המשפט לתעבורה לא נתן כל משקל, בהכרעת דינו, לבדיקת הינשוף שנערכה למבקש, אלא ביסס את הרשעתו של המבקש, כולה, על מסכת של ראיות נסיבתיות, שדי היה בהן כדי להוכיח את אשמתו של המבקש בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. לבסוף, נתן בית-המשפט המחוזי דעתו לעונשו של המבקש, וקבע, כי היות שעונש הפסילה, אשר הושת על המבקש, קצר יותר מפסילת המינימום הקבועה בחוק, ומכיוון שיתר רכיבי העונש אינם חמורים, הרי שאין מקום להתערב בעונש, אשר נגזר על המבקש. על-יסוד דברים אלה, דחה בית-המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, על שני חלקיו. הבקשה

6. המבקש הגיש, באמצעות בא-כוחו, בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי. בבקשתו חזר עו"ד קולקר על אותן טענות שהועלו על-ידו במסגרת הערעור לבית-המשפט המחוזי, תוך שהוא שב ותקף את הקביעות העובדתיות, כפי שנתקבלו בבית-המשפט לתעבורה ואושרו בבית-המשפט המחוזי. דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור שלפניי, ובצרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה, כי דין הבקשה להידחות, וזאת מהטעמים כפי שיפורטו להלן.

הלכה פסוקה היא, כי רשות ערעור בפני בית-משפט זה תינתן אך במשורה, היות שזו שמורה לאותם מקרים ייחודיים המעוררים שאלה משפטית נכבדה או סוגיה ציבורית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, וכן במקרים מיוחדים ונדירים, המגלים אי-צדק או חשש מפני עיוות-דין (ראו, מני רבים אחרים, רע"פ 4798/13 נחום נ' מדינת ישראל (4.7.2013); רע"פ 3385/13 דימטשטין נ' מדינת ישראל (29.5.2013)). תנאים אלה אינם מתקיימים בעניינו.

עיון בבקשת רשות הערעור שלפניי, מלמד, כי טענותיו של המבקש, אינן מעלות שאלה בעלת אופי ציבורי או שאלה בעלת חשיבות משפטית רחבת היקף, ואף לא נטען כי עניינו של המבקש עומד בקריטריונים אשר קבע בית-משפט זה למתן רשות ערעור. הטענות שהועלו על-ידי עו"ד קולקר, מלמדות כי, הלכה למעשה, מדובר בבקשה לבחון, זו הפעם השלישית, את המסכת העובדתית שבעטיה הורשע המבקש בדין, וזאת אין בידי לאפשר.

כפי שכבר קבעתי במקרים דומים, הבקשה למתן רשות ערעור אינה האכסניה ההולמת לדין בטענות "ערעוריות", ולבטח לא בטענות כאלה, אשר נדונו כבר על-ידי ערכאות משפטיות קודמות. נקבע, לא אחת, כי אין מקום לנצל הליך זה על מנת לערוך מעין "מקצה שיפורים" לערעור שהוגש על-ידי המבקש (רע"פ 2212/13 דבש נ' מדינת ישראל (9.5.2013); רע"פ 2470/13 פרוגה נ' מדינת ישראל (5.5.2013); רע"פ 3034/13 לוי נ' מדינת ישראל (5.5.2013)). במקום אחר ציינתי בהקשר זה, כי:

"לא יעלה על הדעת, כי בקשת רשות ערעור תהא כר ל'מקצה שיפורים' לבעל דין שאינו שבע רצון מהתוצאה אליה הגיעה ערכאת הערעור, תתעלם מהקריטריונים הנהוגים בשיטת משפטנו למתן רשות ערעור, ותהווה, הלכה למעשה, ערעור נוסף על הכרעתו של בית-המשפט המחוזי" (רע"פ 9019/12 חטיב נ' מדינת ישראל (17.12.2012)).

והדברים יפים גם בעניינינו.

8. בטרם סיום אבקש להתייחס בקצרה להתנהלותו של בא-כוח המבקש, עו"ד דוד קולקר, במסגרת תיק זה. ראשית, במספר מקומות בבקשת רשות הערעור המונחת לפניי, טען עו"ד קולקר, כי המבקש "זוכה מחמת הספק" בבית-המשפט לתעבורה. כך, בין היתר, נטען במבוא לבקשת רשות הערעור, כי "אין דבר מרגיז ומתסכל יותר מאדם הנוהג עשר שנים ללא כל עבירה, ששוטר מכפיש אותו בהבל פה ובית המשפט מזכה אותו מחמת הספק [...]". לקראת סופה של הבקשה נטען על-ידי עו"ד קולקר, כי "[...] כלומר ביד אחת בית המשפט מזכה את [המבקש] [...] ומאידך גיסא, אחרי שדחה אותה, משתמש בה כנימוק להרשעה". לדברים אלה אין כל אחיזה בקרקע המציאות - בית-המשפט לתעבורה הרשיע את המבקש, תוך שימוש בלשון ברורה וחד משמעית, ובית-המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש, הן על עצם הרשעתו והן על חומרת העונש, אשר הושת עליו. בנסיבות אלה, לא נהיר לי מה מקור טענותיו של עו"ד קולקר בנדון, וראוי היה לדיוק בדברים, אשר הועלו על הכתב במסגרת בקשה זו.

שנית, יש להידרש לטענותיו של עו"ד קולקר בנוגע להתנהלותה של הערכאה הדיונית, לה הוא מייחס, למעשה, משוא פנים כלפי מרשו. לא מצאתי כל בסיס לטענות חסרות שחר אלה, ומוטב היה לו, לבא-כוחו של המבקש, להימנע מלהעלות טענות מעין אלה, הנטענות בעלמא ונעדרות כל בסיס ותשתית עובדתית.

9. סיכומם של דברים, לא מצאתי כל הצדקה לדון בענייניו של המבקש במסגרת הליך שיפוטי נוסף, והנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור בפני בית-משפט זה.

ניתנה היום, ד' באב התשע"ג (11.7.2013).